

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona,
negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 fillér.

Felolvas szerkesztő:

WITTINGER ANTA L.

Kiadó és lejtulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reclamációk a kiadótulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők.
Nyilvántartás 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

A jövő iparosai.

Az utóbbi évtizedek alatt minden téren találkozzunk a haladás és fejlődés jelenségeivel, de a jelenségek talán sehol sem oly feltűnők, mint a tanoncz-oktatás terén. Az 1881-ik évi népszámlálási adatai szerint 75,000 iparos-tanoncz közül csak 5006 részesült továbbképzésben, holott az 1891-ik évi népszámlálás tanúsága szerint 1000 iparos iskolában 1882 tanító vezetése alatt 85,753 tanoncz részesült már oktatásban s az oktatás céljára 370000 frt használtatott fel.

Ezen adatok a mult mulasztásait helyreütni törekvő nagy haladást jelentenek.

De mindamellett kétségtelen, hogy a tanoncz-nevelés nagyon sok kívánni valót hagy fönt. És pedig úgy a szellemi kiképzés és a szakyszerű ismeretek elsajátítása, mint az erkölcsi nevelés terén.

A szellemi kiképzést illetőleg el kell ismerünk, hogy ez irányban azok, kik hivatásszerűleg nyujtják azt a növendékeknek, — a tanítók megtezik kötelességüket.

Azonban a sikeres tanítás útjában nehéz akadályok állanak és pedig legelső sorban a tanoncz-anyag tekintetében. Intelligens családaink ritka kivétellel csak vásott gyermekeiket szánják az iparos pályára; mi még nem jutottunk el a művelt nyugat egészséges felfogásához, mely lehetővé teszi, hogy intelligens családok gyermekei az iparos pályára lépve, az anyagi jólét oly kedvező fokára emelkedhessenek, mely a tudományos pálya embereinek csak ritkán jut osztályrészül. De még károsabb állapotot idéz elő a tanoncz-anyag azon része, mely szegény szülők gyermekeiként születve legfőleg 10-ik életéveig tanul s azután valamely gazdához két évre mint jószág-őrző elszegődve, két év alatt csaknem miudaszt elfelejti, a mit az

iskolában tanult s alaposan megfogyott ismeretekkel 12 éves korában tanoncznak áll be.

S itt határozottan az ipartörvény azon intézkedésében rejlik a hiba, hogy a tanonczul való felvételhez egyszerűen 12. életév betöltését követeli. Bizonyára a törvényhozás itt a népoktatási törvény teljes végrehajtására és a hat osztályu elemi iskolára gondolt. Azonban ez be nem következett. S így az érdekelt köröknek kellene gondoskodni arról, hogy tanonczul 12-ik életévet betöltött oly növendék vétessék föl, a ki egyuttal hat elemi osztályt kitanult. S ezekhez alig felesleges hozzátenni, hogy legjobb tanonczokul az iparos családok gyermekei tünnek ki.

A mi az erkölcsi nevelést illeti, elképzelhető, hogy az a kevés eredményt mutathat fel már csak azon oknál fogva is, mert a fentebb előadottak szerint a tanonczok közé iskolától elvadult fiúk kerülnek. Ezek mosdatlan beszédmódja és megfelelő gondolkodása fertőző ragályként terjed át a többiekre. Ha sokszor az utcán halljuk a tanoncz-iskolákból tömegesen hazatérő fiúk beszédeit s látjuk viselkedésüket, nagyon érthető, hogy ezekkel szemben másutt is, de nálunk is már rendőri beavatkozásnak kellett történni. S e tekintetben iparosainkat is mulasztás terheli, mert az ipartörvény 62. §-a helyesen rendel el, hogy „az iparos köteles tanonczát . . . jó erkölcsre, rendre . . . szoktatni. Ez a rendelkezés kötelezi a tanoncztartó iparost, hogy a tanoncz erkölcsi neveléséhez teljes erejéből hozzájáruljon.

S itt figyelmessé tesszük iparosainkat ugyanazon törvény, ugyanazon szakaszának azon másik pontjára, hogy „az iparos köteles tanonczát, az iskolába járásra, ott, a hol tanoncz-iskola van, a tanoncz-iskolába járásra szorítani.“ Nem oly értelmű a mi figyelmeztetésünk, mintha tanonczait az iskolától elvonnák. Világért sem, hisz ez

különbben is törvényileg büntetnének. Arra a tapasztalatra akarunk rámutatni, hogy iparosaink jelentékeny része a tanoncz-iskolának nagy jelentőségét eléggé nem méltatja. Pedig nem szabad sem saját érdekünk, sem a jövő nemzedék értelmessége érdekében azon álláspontra helyezkedni, hogy a tanoncz által az iskolában eltöltött órák hiábavalók és a munkaadó rovására esnek. A szükséges szellemi képzettség csakis az iskolában szerezhető meg. Azonban a tanítónak minden ügybizgósága kárba vész, ha magok a mesterek nem értetik meg újra és újra a növendékekkel, hogy az iskola szorgalmas látogatása által készülhetnek elő sikeresen jövő élethivatásukra. Hisz ha a tanoncz látja mesterének csakély s bármely okból eredő ellenszenvét az iskola-látogatás ellen, nagyon hajlandó lesz ezt önmaga előtt is mentesülésként használni a hanyagságra. Ellenben a mester buzdítása és ellenőrzése a jövő számára egy-egy derék iparost teremt meg s azonkívül az értelmesebb tanoncz magának a mesternek is igazi segítségére és öröme. S ezentúl a tanoncznak a mester részéről eredő kitanítása a szoros szakyszerű ismeretekben és kézügyességben nem kielégítő. Nagyon sok helyen a tanoncz tanulása első éveiben nem nyer egyfolytában szakyszerű oktatást, hanem lát-fut, házi, sőt tán cselédi teendőket végez, a mi akadályozza a tanulásban és bizony nem nagyon alkalmas arra, hogy előtte hivatása értékét emelje s tanéveinek tán utolsó negyedében tanul s akkor is a szükséges alap hiányában tán csak annyit, hogy később csakis a kontárok számát szaporíthatja.

Elmondottuk mindezeket azért, mert mi városunk jelen viszonyai közt súlyt helyezünk egy erős és intelligens iparos-osztály minél teljesebb számmal leendő megalakulására s hisszük, hogy ez előbb-utóbb befog következni, a minthogy már

TÁRCSA.

Felejtsd az . . . álmokat.

A „K. és V.“ eredeti tárcsája.

Felejthetetlen nyári napok, ott a tündérszép Balaton partján; most is, még igen sokáig éltek emlékeimben. Nem felejttem a tó csendes, majd hullámozó vizét, regényes vidékét, azt a levegőt, melyet a szél hozott Badacsony s Szigliget ormairól, azokat a csillagsugaras nyíhe nyári éjjeleket s a te ábrándos szemedet, melyekkel, habár csak egy pillanatra, megéreztem engem is. Csak egy pillanatra, azután eszretértem — hisz nő vagy te is.

Mikor először megírtalak a fürdőn, midőn megismerkedtünk, nem hittem volna, hogy valaha beled szeressek; én, a magam józan, hideg gondolkodásával. Nem is álmodtam volna, hogy az a világos barisztruhás karsu leány, a maga barna szemével, édesen csengő kacagásával annyira beferközzék a szívembe s oly sok nyugtalan, kínos órát okozzon.

Szerettem — talán lehet így nevezni azt az érzést — és csalódtam; nagyon csalódtam s mégis jól esik a visszaemlékezés. Pedig Babáry hegedűje már akkor megjósolta a jövőt a biztatott az érzelmes dallal, búsan: „Felejtsd az édes álmokat — az édenből ki vagy tagadva.“ Igaz. Álom volt, édes álom s nem bírom felejteni ép azért, mert oly végtelenül kellemes, boldog érzés volt. Eme érzés hamvadózó tűznél fogok melegedni, talán nagyon sokáig, tán örökre; mert volt abban annyi melegség, hogy annak heve, egy sivar eleten át némi csakély, türhető nyíhet adjon egy embernek, kinek az élettel nem sok dolga van már, ki leszámolt a hű örömmel, a jövő ábrándjaival s kinek egyedüli szórakoztató társa a munka.

Pedig volt idő, hogy rózsásabb szíben láttam a világot; azt hittem, nekem is szól a madárkák szerelmes éneke, a virág édes illata, úgy láttam, hogy az a tűz, mely a nők szemében ragyog, igaz benső meleg s hogy nincs armány, rideg önzés a világon.

Világos, nyíhe nyári éj volt a mi kimentünk az esplanádra élvezni a gyönyörű estét. Én és Blanka elől, a mamája, egy kevéssé ismert művész ural követelt bennünket. Bann a zene-teremben a feketeaszonyú nevelő kisasszony a Tatjana-keringőt játszotta, miközben a vas-tag setabóttal járó szőke hadnagy a zongorára dőlve mereven nézte a szép leányt, mintha ezzel zavarba szeretné hozni; de az a játékba merülve észre sem vette a hadnagy tekintetét. Az érkező asztaloknál még nagyobb izgalom volt a társaság, csupán a gyermekeket küldték lefeküdni. A Balaton sima csendes tükörén a teljes hold s a fénylő csillagok visszfénye rezgett, ragyogott.

Blankával kissé előrehaladtunk s a mama szava hallatszott:

— Lassabban, gyermekek!

Nem beszélünk sokat. A leányt nem érdekelt mozt az a felületes társalgás, a fürdő pletykáiról, az egyes alakoknak ténykedéséről, ami különben máskor nagyon mulattatta. Szótlanul haladtunk egymás mellett, hosszú ritmikus lépésekben. Oly jól esett az a csendes hallgatás s az a fehérruhás érdekes szőke leány melletttem, észrevettem, ugyanígy éreztem. Szótlanul karomba fűzte a kezét s befordultunk a csónakhoz felé vezető útra. Blanka ábrándozva ringatta fejét s fel-fel tekintett a csillagsugaras menyboltozatra. Midőn egy fényes bolygó, hirtelen hosszú ívben lehullott az égről, összeresztett s azorosabban simult hozzám, mint egy gyermek, ki védelmet keres az ijeszítő mumus elől. És talán egyet gondoltunk.

— Ha az én csillagom lett volna?

Mikor a csónakban elhelyezkedtünk, vidám gyermekes öröm fogta el. Kicsagot, tapolt kis kezeivel, amint beljebb, mint beljebb siklottunk a fényes, sima vizekürön. A leány biztatott, sebesebben s a halk, erős csapások alatt meghajolt az evező rudja. Már messze benn voltunk a vizen, a fürdőháznak csak sötét körvonalait láttuk a holdfényes éjben. Bevontam az evezőket s keresztbe tettem magam előtt, karomra támaszkodva, Blanka szemembe néztem, ki előttem ült. A mama a művész ural beszélgetésbe merült. Azután halkán, minden bevezetés nélkül szóltam a leányhoz:

— Szeretsz?

Nem felelt e szóra. Lehajtottá fejét s ruhájának szegélyével babrált. Megfogtam a kezét.

— Nézz rám, szeretsz? kérdem újra, még halkabban mint előbb s kényszerítém, hogy rám tekintsen.

Szemem könyben úsztak s én eleresztettem a remegő kis kezét, azután megfogtam az evezőket, egy nyomással megfordítottam a csónakot, hogy majd felbillentünk. A mama ijedten kiállt fel, a művész ur karjához kapva:

— Jenő, az istenért, mit csinál?

— Megfordítottam a csónakot, nagyságos asszonyom, visszaterünk a partra, már nagyon előrehaladt, az éj s hűvös kezd lenni.

A művész ur a holnapi mulatságról kezdett beszélni, mely tombolával lesz egybekötve s hangver-enynyel, melyen ő is énekelni fog.

Szótlanul hallgattuk fecsegéseit míg a parthoz értünk. Hazatérőben kitört belőlem a keserűség s amint kissé előrehaladtam Blankával, megkérdeztem tőle:

— Miért nem felelt kérdésemre, nem csak látni, hallani is akarom a szájából, hogy szeret, szóljon hát, mit reméljek, mi lesz velünk. Arra kért, hogy még ne beszéljek a mamájával. De hát miért? Játsszani akar velem csupán!

